

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník IV. — Číslo 26.

V pátek 24. června 1949.

Cena 3 Kčs

SSSR - PEVNĚ OPORA MÍRU

Před osmi lety, za nedělního rána 22. června 1941, vpadly hitlerovské hordy na území Sovětského svazu. Tak zahájilo nacistické Německo válku proti prvnímu socialistickému státu světa, jehož armáda musila potom celé tři roky bojovat téměř sama s dokonale vyzbrojeným protivníkem, kterému pomáhala vojska satelitů. Přesto však zmařila sovětská armáda hanebné výpočty Němců na zotročení největšího slovanského státu a donutila je nakonec k bezpodminěčné kapitulaci.

Předpoklad nacistů, že sovětské společenské a státní zřízení padne hned po prvních úderech obludného nacistického válečného stroje, se ukázal naprosto mylným. Hitlerovským bandám se nepodařilo zlomit železnou vůli sovětského lidu, který se jako jeden muž postavil na obranu své socialistické vlasti. Sovětský svaz se proměnil v obrovskou, nedobytnou pevnost, zkrížil a pak i definitivně pochoval všechny Hitlerovy naděje na zničení světového tábora demokracie a pokroku, vedeného SSSR.

Díky výborné stalinské strategii a taktice bránila se sovětská armáda skvěle od prvního dne prepadení SSSR, zbavujíc nepřítelů postupně jeho počáteční převahy. Po prvé se nacistům dostalo trpké lekce u zdi Moskvy, po druhé před Stalingradem, po třetí v památné bitvě kurské. Nezadržitelnými ofensivními akcemi v r. 1943 byly hitlerovské bandy zaháněny od Vladikavkazu k Chersonu, od Stalingradu ke Kijevu, od Voroněže ke Gomelu. Po té následovalo dalších deset strašlivých sovětských úderů v r. 1944 a slavná ofensiva, zahájená v lednu 1945, vítězná bitva o Berlín, konečné rozdrácení nacistického Německa, korunované osvobozením Prahy.

Není sporu o tom, že pronikavými úspěchy sovětské armády byl osud hitlerovského Německa rozhodnut již tehdy, když Churchill, který po dlouhou dobu otevřeně sabotoval zřízení druhé fronty, byl v posledním období války přinucen vyslovit souhlas s vyložením britsko-amerických oddílů na evropskou pevninu.

Historické vítězství SSSR, jímž byla od nacistického jha osvobozena řada ujařmených národů, si lze vysvětlit jedině tím, že sovětské zřízení je nejdokonalejším na světě, tím, že politický jednotný sovětský lid dovedl již dlouho před válkou vybudovat moderní průmysl, dovedl vytvořit jedinečnou armádu, kterou pak socialistické průmyslové podniky spolu s kolektivním zemědělstvím zásobovaly v hojné míře všemi potřebami.

Dokončiv v poválečném období v rekordním čase obrovské dílo obnovy, uskutečňuje Sovětský svaz velkolepý pětilevý plán dalšího rozvoje svého národního hospodářství. Mirová tvůrčí práce sovětských lidí je bděle strážena brannými silami SSSR, této pevně opory a věrné strážce míru celého světa.

Zatecko žije poslední dobu ve znamení zemědělských brigád, které pomáhají zdolávat neodkladné práce na chmelu a řípě. Také zaměstnanci Svazu Čechů z Volyně, redakce a admin. Věrné strážce, které ví díté na obrázku, plní svůj závazek — 1000 hodin zdarma republice.

Socialismus - dílo milionů pracujících

Slavné dny zasedání IX. sjezdu Komunistické strany Československa jsou za námi. Nyní v duchu a poslání tohoto sjezdu se má proměnit slovo v čin. Nejsou to malé ani snadné úkoly, jak je IX. sjezd v projevech představitelů strany vyjádřil a stanovil. Ne každý člen této velké rodiny pracujících může o sobě s dobrým svědomím říci, že je správně pochopil a že je také splní.

Předseda strany a prezident republiky Klement Gottwald hned z počátku, když na sjezdu hovořil o tom, co musíme hlavně dělat dnes, abychom se dostali k vytyčené metě, k socialismu, řekl: „My neustaneme trpělivě, ale houževnatě vysvětlovat všem pracujícím lidem, že udržet moc a nepřipustit návrat kapitalistického panství, to konec konců znamená lépe hospodařit než kapitalisté.“

To je základ generální linie strany, jak ji určil a schválil IX. sjezd. V tom je však i povšechný souhrn závazků a povinností, jak je na sebe dobrovolně a uvědoměle bere každý člen strany a osobně je za ně odpovědný.

O co v podstatě jde? Jde především o to, abychom rozvinuli tvůrčí schopnosti pracujících lidí v míře daleko větší, než tomu bylo dosud. To nelze nařídít ani nadekretovat. Zde může rozhodnout jen uvědomění každého

příslušníka strany, jak se projeví především v jeho pracovní výkonnosti. Lépe hospodařit než hospodařili kapitalisté, je možné, ano nutné. My, komunisté, tak chceme uskutečnit vyšší typ společenského vývoje, socialismus. Komunisté jako předvoj a vedoucí síla dělnické třídy v naší společnosti, mají tak své místo přesně určeno.

A nyní otázka: Pro koho chceme socialismus uskutečnit? Sjezd strany na tuto otázku jasně odpověděl: Pro všechny náš pracující lid! To jinak znamená, že socialismus není a nemůže být jen dílem komunistů, nýbrž je dílem milionů pracujícího lidu bez rozdílu stranické příslušnosti.

A zde jsme u věci samé. Socialismus je dílem milionů lidí, s nimiž komunisté pracují ve všech odvětvích naší práce a výroby, všude tam, kde se socialismus prací buduje a tak se uskutečňuje i závazně usnesení IX. sjezdu.

Komunistům je v tomto pracovním kolektivu vyhrazeno místo zvláště odpovědné. Sjezd stanovil, že co komunisti, to úderníci. Ale nejen to. Člen strany již tím, jak chápe a plní pracovní úkoly, jak bdí nad nerušeným a úsporným procesem výroby, jak obětavě a trpělivě vysvětluje všechny obtíže a překážky, s nimiž výroba a práce ještě v plánovaném hospodářství zá-

PRESIDENTSKÝ ROK KLEMENTA GOTTWALDA

Letošího 14. června byl tom rok, kdy jednomyslným hlasováním Národního shromáždění byl v historickém Vladislavově sále na hradě Pražském zvolen představitel obrozené Národní fronty Klement Gottwald prezidentem republiky.

Po Tomáši Garriku Masarykovi a Edvardu Benešovi nastoupil na stolec našich presidentů dovršitel našeho národního osvobození muž, který vyrůstal z dělnické třídy a stal se jejím vedoucím duchem ve chvíli pro budoucnost republiky nejosudovější.

V tom byla i logika a posloupnost, která vlivem dějinného vývoje určila, aby Klement Gottwald, který v únoru 1948 pevnou rukou řídil kormidlo naší státní lodi, byl i nadále zachován pro toto své dílo a aby je dovedl k určenému cíli — k socialismu.

Také s hlediska historického vývoje vidíme, jak tato posloupnost na stolci našich presidentů vycházela přímo z našeho národního prostředí a z vývoje, který jsme v životě svého státu udělali v době třiceti let trvání republiky. O presidentství T. G. Masaryka a Edvarda Beneše rozhodly historické události a přeměny, jak jsme je prožívali v době obou světových válek. Nejvyšší státní politické funkce obou předcházejících presidentů byla tak určována kolektivním hnutím a bojem československého lidu za svobodu a za znovudobytí ztracené státní samostatnosti.

Dějinný vývoj se však nezastavuje. Válka, jako aktivní podněcovatel revoluce myslí a duchů, vyvolala u nás k životu síly, které dosud nedošly náležitého uplatnění a významu v životě státu. Naše lidové vrstvy staly se důležitým faktorem ve chvíli, kdy starý svět lebalismu a kapitalismu byl ve válce poražen. Výsledek hnutí dělnické třídy byl t. zv. Košický vládní program, na němž se jednomyslně usnesly všechny čtyři politické strany obrozené republiky a zavázaly se k jeho neuchýlnému plnění.

Ale tři roky stačily, aby pracující lid v republice viděl, že ten starý a dávno odbytý svět kapitalismu usiluje rozvrátit a zničit všechny revoluční vymoženosti, a to za pomoci přísluhovačů z řad reakčních příslušníků stran Národní fronty. Boj, který vypověděli nepřátelé lidové demokracii, narazil však na jednotnou sílu pracujícího lidu, jak ji pevně ukopal a úspěšně vedl v čele komunistické strany Klement Gottwald. Rozvážný a klidný vůdce dělnické třídy odhalil masky domácí a mezinárodní reakce, vyrovnal se s jejími zločinnými úklady a jeho volání po obrozené Národní frontě všech poctivých občanů republiky zároveň ukázalo cestu z politické krize a cestu k jednotě, k socialismu.

Logickým výsledkem tohoto revolučního činu bylo pak i jednomyslné rozhodnutí zvolených zástupců našeho lidu, aby po odstoupení dr. Edvarda Beneše povolali na presidentský stolec Klementa Gottwalda. Vůle a důvěra lidu nemohla váhat, koho má pověřit nejvyšší funkcí ve státě. Klement Gottwald, jako kandidát národa, prošel rozhodujícím vítězstvím již ve volbách 30. května 1948, takže jeho voľba prezidentem republiky 14. června téhož roku byla již jen závěrečným a slavnostním aktem dovršeného vítězství pracujícího lidu v republice.

pasí, musí se stát příkladem a vzorem pro všechny ostatní pracovníky. Byly doby, kdy být komunistou znamenalo velké osobní i pracovní riziko. Dnes, když KSČ je vedoucí stranou ve státě a ručitelem naší cesty k socialismu, není to riziko menší, ale zase na zcela opačném poli působnosti. Být dnes členem strany znamená stát opět v čele bojové linie, ale tentokrát bojové linie práce a svým příkladem a uvědoměním přitahovat do čela tohoto boje za socialismus všechny ostatní bezpartijní spolupracovníky. Jen práce, poctivě

vykonaná práce je dnes měřítkem, stupnicí, na které den ode dne hodnotíme svůj přechod k socialismu. Člen strany nechť se proto dnes nebíje v prsa, aby přesvědčil ostatní o svém komunistickém přesvědčení. Dnes to musí dokázat právě na tom úseku práce, který mu byl vykázan a musí to být dokaz přesvědčující. Jen tak a nejinak může se vůdčím činitelem v boji o uskutečnění socialismu, jen tak a ne jinak v tomto boji zvítězit i nad všemi ostatními, které má o víře všech pracujících činy a skutky přesvědčit!

Dějinný omyl světových imperialistů

Hitlerovský předpad Sovětského svazu ráno 22. června 1941 byl dilem dlouhých a pečlivých příprav, obsažených v t. zv. „plánu Barbarossa“ a nikoliv dílem Hitlerovy válečné intuice, jak se to se strany fašistických útočníků vykládalo. Až do této doby vedlo hitlerovské Německo válku se západními mocnostmi Francií a Velkou Británií. Francie v tomto zápase brzo podlehla, Velká Británie, využívajíc svého výhodného ostrovního postavení, očekávala německý útok a připravovala se k jeho odrazení.

Hitler mohl být s vývoem válečné situace vcelku spokojen. Ale nebyl, nemohl být. Jeho nepřátelé na západě, jak dobře věděl, nebyli jeho opravdovými nepřáteli alespoň v třídním smyslu. Proto stále doufal, že se s Velkou Británií přece jen dohodne a dělá všechno, aby k takové dohodě opravdu došlo. Svého skutečného a nesmiřitelného nepřítel však vždy viděl jen na východě, v Sovětském svazu. Dokud tu stál velký a silný socialistický stát, nemohl Hitler pomýšlet na uskutečnění svých světových vládních plánů, jak se jimi obíral od první chvíle svého ovládnutí Německa.

Porazit a zničit Sovětský svaz, potit a do všech důsledků vyhladit leninskostalskou strukturu země, to byl obsah a smysl „bleskové války“, jak byla plánována pod heslem Barbarossa. Tento šílený plán byl založen na podcenění sil sovětské armády a sovětského lidu, na bludném faktu, že porážka Rudé armády bude dokonána nejdříve do konce září 1941 a že zničení SSSR bude rozhodujícím faktorem i pro obrat ve smýšlení o výsledcích války i ve Velké Británii. Proto Hitler ještě včas vyslal svého náměstka Hesse na dobrodružnou cestu do Anglie, aby tu svedl všechny předpoklady pro imperialistické vyrovnání ve chvíli, kdy SSSR bude poražen.

Pro západní imperialisty to byla vyhlídka neobyčejně svůdná. Nemohlo být pro ně nic vitanějšího, než kdyby se Ně-

mecko a Sovětský svaz srazily ve vyčerpávající válce a oba v ní mocensky zahynuly. Ale západní imperialisté se neukvapili. Byli zatím ochotni se jen náčinně dívat, jak hitlerovský fašismus, tento produkt kapitalistické a imperialistické politiky, obhájí jejich obávaného třídního nepřítel, Sovětský svaz. Hitler mohl být ujistěn, že po dobu války se Sovětským svazem bude mít na západě ruce volné. O to se západní imperialisté také všemožně přičinili, takže Hitler mohl 22. června 1941 nasadit jádro svých armád jen na východní frontě.

„Blesková válka“ udeřila, ale to bylo také všechno, co se stalo. Již za čas se Hitler přesvědčil, že jeho válečná doktrina může být zařaděna mezi dějanské fantasmagorie, neboť ani jeden její předpoklad se neukázal správný. Východní fronta se stávala den ode dne hroben německého fašismu, zatím co síly a obětavost sovětského lidu se den ode dne násobily. Nyní i západní imperialisté došli k poznání pro ně málo povzbuzujícím, že nepřispějí-li aktivně do boje, bude to Sovětský svaz, který se stane jediným vítězem ve válce. Váhání s dráhou frontou proto přešlo do stadia příprav a ve chvíli, kdy Rudá armáda si vytkla konečný cíl — na Berlín! — a krok za krokem se k němu blížila, západní imperialisté v překotném spěchu uskutečnili svou invazi.

Ve válce se tak octl činitel, s nímž se západní imperialisté museli spojit a ve svých plánech mu ustoupit i na těch místech, kde dosud sami a svrchovaní vládli. Sovětský svaz, jako jediný a rozhodný vítěz nad světovým fašismem a osvoboditel porobených národů, stannl v čele nového, svobodného světa. Nepodařilo se zničit první socialistický stát na světě, neboť síla jeho ideálů a nezměrná obětavost se nakonec střetla i s loupeživými záměry imperialistů ze západu, kteří spolu s hitlerovským fašismem svůj boj proti pokrokovým silám světa rovněž prohráli.

Povinné ochranné očkování drůbeže proti moru

-fb- Podle vyhlášky ministerstva zemědělství ze dne 16. června t. r., která bude publikována v nejbližších dnech v Úředním listě RČS I, provede se letos v českých zemích ochranné očkování proti moru drůbeže a to v okresech značně zamořených u hrabavé drůbeže v celém okrese, v ostatních okresech pouze u hrabavé drůbeže v zamořených a ohrožených obcích. Očkování se provede na náklad majitelů (držitelů) drůbeže, podle návodu vydaného Státním veterinárním ústavem v Ivanovicích na Hané.

Za ochranné očkování se stanoví povinný poplatek 5 Kčs z 1 kusu očkované

drůbeže, z něhož se uhradí očkovací látka i výkon. Poplatek vybere MNV. Majitelé (držitelé) drůbeže jsou povinni k tomu každé uhytní očkované drůbeže do 24 hodin MNV, případně ONV, předložit mu veterinární, a to po dobu 6 měsíců ode dne očkování. Za drůbež uhytnou do 8 dnů po očkování, o níž lze soudit, že uhytna následkem očkování, poskytnou se majiteli odškodné podle vládního nařízení o odškodnění a podporách při nákazách a hromadných onemocněních zvířat (č. 262 Sb. z 28. IX. 1943 § 1 a 2). Při výpočtu odškodného se vezmou v úvahu základní jatečné ceny drůbeže, stanovené NÚC.

Slavnost svěcení pravoslavného chrámu v Žatci

V neděli 19. června prožívala pravoslavná církevní obec na Zatecku slavný a vzrušený den. Exarcha moskevské patriarchie v ČSR, metropolita pražský a český Jejevferij provedl slavnostní posvěcení pravoslavného chrámu v Žatci, který si věřící vlastními silami a náklady za přispění MNV v Žatci upravili a přizpůsobili svému účelu.

Hlavu pravoslavné církve v ČSR doprovázeli: protodiakon o. Jakovljev, taj. eparchiální rady Novák, protojerej otec Pařížek, proto o. Zajíc a proto o. Hofman.

Vzácného hosta uvítal před vchodem do chrámu člen sboru starších pravoslavné církve v Žatci kraj. Linhart chlebem a solí. Řekl:

Vysokopřeosvícený pane metropolitě! Považuji si za vzácnou čest přivítati Vás v naší církevní obci jménem všech pravoslavných věřících.

Vaše návštěva je nám tím milejší, že přicházíte posvětit stánek Boží, který byl obnoven obětavým přispěním nejen našich věřících, ale i veřejných činitelů.

Po starém slovanském obyčejí vítám Vás tímto darem Božím a solí, jako symbolem úcty, vzájemné lásky a pohostinství.

Přál bych si, pane metropolitě, abyste se cítil u nás jako nejvyšší duchovní pastýř a otec mezi svými dětmi a prosím, abyste ráčil posvětit tento náš chrám Boží.

Dále uvítali metropolitu Jejevferije předseda ONV v Žatci O. Rajzík, polit. taj. KSC Cibulka a za OAVNF taj. Blochin. Za město Žatce učinil projev předseda MNV Malát, který řekl toto:

Vysokopřeosvícený pane vладыko!

Jest mi velikou ctí i osobním potěšením přivítati Vás jako exarchu moskevské patriarchie v Československé republice a metropolitu pražského a českého, ne vyššího to představitele pravoslavné církve, na půdě našeho staroslavného města Žatce.

Pravoslavná církev, třeba před příchodem našich bratří volyňských Čechů nebyla tak početná, pomáhala nám usilovně v boji proti okupantům, a její vedoucí osoby staly se také obětmi nacistického běsnění.

Příchodem volyňských bratří, kterým byl pro osídlení vyhrazen okres žatecký a kteří si přinesli s sebou do své staré vlasti i víru svých východních dočasných hostitelů, zmohutněl značně počet příslušníků církve pravoslavné.

A tím okamžikem vznikla zde snaha církevní obce pravoslavné vybudovati alespoň prozatímní důstojný stánek, než bude možno postavit nový vlastní chrám pro bohoslužebné obřady.

K tomuto účelu věnovalo město Žatce tuto budovu, která byla restaurována a pomocí příslušníků pravoslavné církve vhodně upravena, aby dnes po předepsaném svěcení, vykonaném Vámi, vysoce přeosvícený pane vладыko, byla slavnostně předána příslušníkům církevní pravoslavné obce pro výkon bohoslužebných obřadů.

Naše pravoslavná církev jest spojena nerozlučně s pravoslavnou církví Svazu sovětských socialistických republik prostřednictvím nejvyššího církevního představitele, patriarchy moskevského. Jest si proto jen přáti, aby spolupráce na

poli náboženském byla přenesena i na pole politické, aby tak vzájemné vztahy našeho přátelství byly stále více posilovány a utvrzovány k prospěchu našeho lidové demokratického státního zřízení.

Připojuji se za město Žatce i za svou osobu k Vaší dnešní slavnosti s přáním, aby tento posvěcený stánek byl pro nás pořítkem ve službě a lásce k Bohu, vlasti a národu, a místní církevní obci pravoslavné přejí mnoho zdarů a rozkvětu.

Metropolita Jejevferij poděkoval za všechna srdečná uvítání a vyjádřil přešvědčení, že pravoslavná církev a její členové učiní vše pro zdárný rozkvět naší vlasti, republiky Československé.

Poté bylo přikročeno k vlastnímu obřadu svěcení chrámu a bohoslužbám, při nichž se krásně uvedl pěvecký sbor pravoslavné církve v Žatci. Slavnosti se zúčastnilo na 500 vol. krajanů ze Žatce i okolí.

Po slavnosti byli všichni oficiální hosté pozváni k přátelskému obědu, který pořádal sbor starších pravoslavné církve. I při této příležitosti se znovu projevilo prakticky, jak dalece vol. krajané přispěli a přispívají ke sblížení a splnutí s místním lidem a prostředím. Svědčí o tom i zdravice, jež pronesli za sbor starších kraj. Linhart a za MNV předseda Malát. Krajan Linhart řekl:

Vysokopřeosvícený pane metropolitě, důstojný otcové duchovní, vážení a milí naši hosté!

Dovoďte mi, abych Vás přivítal co nejsrdečněji v našem středu, ve kterém s námi sdílíte radost nad posvěcením našeho chrámu.

Při této příležitosti děkuji především jménem naší církevní obce Vámi Vysokopřeosvícený pane metropolitě, že jste ráčil chrám posvětit.

Dále pak děkuji nejvíceji místnímu národnímu výboru města Žatce za vzácné pochopení našich láboženských potřeb, že nám umožnil a přispěl jak k získání chrámové budovy, tak i její opravě, jakož i všem veřejným činitelům, u kterých jsme našli porozumění při naší práci.

Neméně jsme zavázáni díky důstojné-

mu otcí archimandritovi Andrejovi za jeho obětavou a nezištnou práci na vnitřním zařízení chrámu.

Náš dík však také patří celému sboru starších, pěveckému sboru pravoslavné církve a všem našim věřícím, kteří obětavě a všestranně pomáhali při práci na obnově chrámu, jakož i všem těm věřícím, kteří svou hmotnou pomocí přispěli k dokončení obřadu chrámu, jakož i k naší dnešní slavnosti.

Vám, Vysokopřeosvícený pane metropolitě, jakož i všem Vám milí a vzácní hosté přeji jménem zdejší církevní obce pravoslavné hojně zdraví a mnogaja ljeta.

Předseda MNV v Žatci Frant. Malát odpověděl:

Vysokopřeosvícený pane vладыko!

Vážení přítomní!

Dnešní den posvěcení Vašeho svato-stánku zůstane povždy památným dnem v životě zdejší pravoslavné obce. Věřící nejen z města Žatce, ale i z blízkého a vzdáleného okolí budou přicházeti do tohoto chrámu, aby zde načerpali útěchu a posilu pro celý svůj život.

Stane se tak město Žatce pořítkem všech příslušníků pravoslavné církve a jejich duchovním střediskem.

Jako zástupce města Žatce vyslovuji zde přání, aby všem příslušníkům pravoslavné církve stalo se naše město vždy milým hostitělem, aby příslušníci pravoslavné církve semklj se co nejužší s místním obyvatelstvem v životě společenském, hospodářském, kulturním i politickém a spolupracovali tak všichni vzájemně na vybudování lepších předpokladů pro šťastný život města a celého žateckého kraje k prospěchu celého národa a státu.

Církevní obci pravoslavné přejí další úspěšnou činnost a rozkvět a zdravím našim chmelářským pozdravem: Dej Bůh štěstí!

Přátelské odpoledne bylo ukončeno sborovým provedením krásných ruských a ukrajinských lidových a národních písní, které zazpíval pěvecký sbor pravoslavné církve za řízení Leona Berezovského. Večer byla taneční zábava v žatecké sokolovně.
j. ca.

Ženy v jednotných zemědělských družstvech

Na našem venkově došlo k významnému činu. Tvoří se podle zákona z 23. února t. r. jednotná zemědělská družstva, která přebírají činnost četných místních družstev a pomáhají zemědělcům v jejich úkolech. Široký obor činnosti zemědělských družstev je zaměřen k prospěchu zemědělských žen. Úkolem jednotných družstev je .n. j. pečovat o prádelny, společně kuchyně a podobná zařízení, tak důležitá pro zemědělskou hospodyně a pro úlevu její práce. To tedy znamená, že zemědělská žena získává v jednotném zemědělském družstvu vítány nástroj pro své uplatnění. Družstevní prádelna je na př. potřebná v každé obci. Praní nejvíce zdržuje zemědělskou hospodyně od přímé práce v hospodářství a na poli. A poněvaď družstevní prádelny se stále více zdokonalují a rozšiřují svou práci i na žehlení a opravu prádla a pod., jsou zařízením tím důležitějším.

A jakmile se osvědčí jedno takové zařízení, jsou dány podmínky k tomu, aby se uvažovalo o dalším. Společné kuchyně patří k dalším takovým úkolům. V průmyslových závodech a ústředních úřadech patří kuchyně již k všednímu a pravidelnému zařízení. A není přičiny, proč by i na venkově nebyly zakládány společné kuchyně, když při hlavních zemědělských pracích, zejména o žních a sklizni brambor, řepy, chmele a pod. hospodyně neví, co má dříve udělat, a když se pracující zemědělec v takových týdnech nejvíce a nejtěžší práce obecně v jíde odbývá. Ženy v jednotných družstvech najdou mnoho vlastních úkolů. Také zakládání mateřských škol a dětských útulků, aspoň po dobu největších polních prací, je vděčný úkol jednotných družstev. A tak zemědělská žena vítá jednotná zemědělská družstva opravdu upřímně.

Zprávy svazu

Ministerstvo vnitra, oddělení pro státní občanství, přesídlo z Prahy IV (Hrad), Jiřské ul., do Prahy II, Rašinovo nábreží č. 60.

Okresní národní výbor v Zátci v Týdnu dětské radosti 1949 pořádá slavnostní otevření Dětského domova ONV v Zátci v neděli 26. června t. r. v 9.30 hod. v budově Dětského domova, tř. Klementa Gottwalda čp. 808. Program slavnosti:

1. Zahájení.
2. Převzetí patronátu nad Dětským domovem Svazem Čechů z Volyně.
3. Projevy hostí.
4. Předání klíčů zástupci KNV.
5. Prohlídka ústavu.

Příděl živnosti do vlastnictví

Osvědčivším se již národním správcům, kteří podali své přihlášky, jsou postupně předávány živnosti do vlastnictví. Osídlovací úřad a Fond národní obnovy však rozšířil možnost podávat si své přihlášky i na ty uchazeče nepřednostní, kteří byli ustanoveni po 1. květnu 1946 a mohli dosud podávat jenom ohlášení. Své přihlášky nechtě proto podají neprodleně na obvyklém modrém tiskopisu u svého okresního národního výboru, který jim také podá podrobné informace.

V nejbližších dnech budou předány vlastnické dekryty národním správcům v těchto okresech:

- 25. června 1949 v okrese Karlovy Vary a Duchcov,
- 27. června 1949 v okrese Zábřeh, Litoměřice a Horšovský Týn,
- 28. června 1949 v okrese Frýdlant, Svítavy a Toužim,
- 29. června 1949 v okrese Podbořany, Morav. Krumlov a Teplice,
- 30. června 1949 v okrese Kadaň, Cheb a Doksy.

Příděl rodinných domků do vlastnictví

V obcích jednotlivých správních okresů končí již lhůty k podání přihlášek o příděl do vlastnictví. Upozorňujeme všechny uchazeče z těchto obcí, že tyto lhůty jsou propadlé, nemohou být prodloženy a přihlášky, podané po jejich uplynutí jsou tudíž bezpředmětné. Je tedy v jejich vlastním zájmu, aby své přihlášky podali včas a co nejdříve. Je ovšem nutno podotknout, že přihlášky lze podat jen u domků, které jsou uvedeny v seznamech, vyložených u MNV a je třeba tak učinit na tiskopisech, které jsou tam k dostání.

K podrobnějším informacím o přídělu doporučujeme brožurku „Příděl rodinných domků“, kterou vydal OÚ a FNO a zaslala ji za 6 Kčs včetně poštovního Tiskové oddělení OÚ a FNO v Praze-Karlíně, Invalidovna.

Lhůty k podání přihlášek končí v obcích těchto okresů:

Dne 27. června 1949 v obcích okresu Ústí nad Labem.

Dne 30. června 1949 v obcích okresu Zatec.

Dne 4. července 1949 v obcích okresu Frýdlant.

Dne 13. července 1949 v obcích okresu Sternberk.

Dne 18. července 1949 v obcích okresů Prachatic, Děčín, Nový Jičín, Česká Lípa a Podbořany.

Různé zprávy

Schůze SES v Měcholupích

Bratři a sestry!

Umělecký soubor Svazu Čechů z Volyně zajíždí v neděli dne 26. června 49 do obce Měcholupy k svému vystoupení v sokolovně.

Využíváme této příležitosti a svoláváme na tento den svoji členskou schůzi, která se bude konat rovněž v Měcholupích v sokolovně ihned po skončení programu souboru Svazu Čechů z Volyně, t. j. asi v 17.15 hod.

Zveme na tuto schůzi naše členy jak ze Zátce, tak hlavně z okolních vesnic. Snažíme se obližší soužití našich členů z venkova a ze Zátce a proto budeme naše členské schůze konat i v různých obcích našeho okresu. Záleží na Vás, bratři a sestry, aby tato naše snaha byla úspěšná.

Jsmo uznávanou složkou NF a jest zapotřebí, aby členové Svazu bojovníku za svobodu byli jako jedna rodina, bez ohledu na politickou či stranickou příslušnost. Chceme v naší jednotě pěstovat duch skutečného bratrství, tak jak tomu bylo v dobách dřívějších.

Při této příležitosti žádáme naše členy a hlavně členy ze Zátce, aby nám oznámili počet odpracovaných hodin na dobrovolných pracovních brigádách. Oznamte nám počet všech odpracovaných hodin ať jste je odpracovali v rámci dobrovolné pracovní povinnosti naší jednoty či v rámci jiných organizací. Odpracované hodiny v rámci jiných organizací uveďte však zvláště. Jsme povinni předložit hlášení o zapojení se našeho členstva do dobrovolné pracovní povinnosti a tomu můžeme vyhovět jen tenkrát, když nám odpracované hodiny oznámíte. Děkujeme Vám.

Odjezd vlakem ze Zátce na schůzi v Měcholupích ve 14.10 hod. a odjezd z Měcholup v 19.29 hod.

Na shledanou v naší členské schůzi v Měcholupích.

S bratrským „Zdar!“

Svaz bojovníků za svobodu, o. j. Zatec
Alois Hejna v. r., předseda
Bohumil Borávek, tajemník.

Zemřel ThDr. Josef Křenek. Ve středu zemřel ve svém bytě v Praze-Bubenči nejvyšší představitel Českobratrské církve evangelické, synodní senior ThDr. Josef Křenek. Pohřeb zesnulého se konal v pondělí 20. června ve 3 hodiny odpoledne v chrámě Salvátorském v Praze I, odkud byly tělesné pozůstatky převezeny do Nového Města na Moravě a tam následujícího dne pohřbeny.

Badnjeme sociální fond

Na křtinách u p. V. Votavy z Podolí bylo sebráno na podnět Jos. Mojdlia 500 Kčs. — Děkujeme vjele milým dárcům, a novokřtenci přejeme hodně zdraví.

Na svatbě Mařenky Kopecké z Chotíněvsé s p. Petrem Blímlem z Liberce, konané 5. 6. 49 v Chotíněvsí, bylo sebráno na podnět ženicha 2000 Kčs. — Vjele děkujeme štědrým dárcům a přejeme novomanželům hodně spokojenosti.

Na svatbě sl. Klabanové Niny v Nové Vsi a p. Makeše Bedřicha z Dol. Vlčkovice u Dvora Králové n. L., konané 11. 6. 49, byla podniknuta z podnětu družby Ant. Repky sbírka, jež vynesla 1400 Kčs. — Vjele děkujeme. Jos. Ják.

Předám ihned zájemci ze řad reemigrantů statek o výměře 11 ha se zahradou v jednom kuse. Okolí Litoměřice. Zájemci pište na značku „Ve velmi dobrém stavu a výhodně“ do adm. t. l.

K vedení hostince v Antonínově čp. 72, p. Josefodol n. N., okr. Jablonec, hledám rádnou hospodyní, děvče nebo mladší vdovu (třeba s dětmi). Podmínky dle dohody. Zájemci pište na adresu: Teodor Kuliš, Praha XV, Nad Vinohradami č. 191.

Naším krajanům, kteří mají chovatelský či pěstitelský zájem, vjele doporučujeme časopis Rádce — z Předmostí na Moravě.

Prodám elektrický doič zn. Zetka se dvěma struky, ve velmi dobrém stavu, se zárukou. — Viktor Cilec, Zderaz 20, p. Kolečovice.

Milada Cihelková a ppor. Antonín Kačírek dovolují si oznámit, že sňatku jejich bude požehnáno v neděli 3. července 1949 o 11. hod. v chrámu Páně sv. Jakuba v Příbrami.

Zvláštní příděl dusíku pro chmel. Ministerstvo zemědělství rozhodlo se v zájmu zajištění sklizně chmele poskytnout pěstitelům zvláštní příděl dusíku na list, jehož dávka na každý ha plodné chmelnice bude činit 100 kg ledku vápen. Přídělení tohoto hnojiva mezi pěstitelé (včetně čs. st. statků, n. p.) provedou chmelář. odbory JSČZ v oblastech: Zatec, Roudnice, Ústěk a Tršice, a to podle plochy osázené chmelem v roce 1949. Za tento zvláštní příděl vděčíme jednak dodávčákům ze SSSR, jednak domácí výrobě stroj. hnojiv, která je na stálém vzestupu.

TMZ

Za jakých podmínek bude letos pěstována a dodávána řepa cukrovka

V Úředním listě RCS I. z 31. května t. r. vyla ministerstva zemědělství a ministerstva výživy ze dne 28. května o pěstování a dodávce řepy cukrovky ze sklizně 1949, která se v podstatě shoduje s obdobnou vyhláškou loňskou.

Podle ní je povinen cukrovar, jemuž pěstitelé řepy cukrovky — řepaři — dodávají cukrovku, postarat se především o společný nákup semene řepy dobré klíčivosti a včas je dodat za úředně stanovenou cenu. Řepař neručí za jakost řepy vypěstované ze semene obsluhovaného cukrovarem a ten zase není povinen odebrat řepu ze semene, které nepochází ze společného nákupu. Bylo-li by nutno řepu zaorat, je řepař povinen provést včas druhý osev cukrovky. Za dodanou řepu zaplatí cukrovar úředně stanovenou cenu nejdéle do 14 dnů po odevzdání řepního listku.

Při úhradě dovozného řepaři činí vyhláška rozdíl mezi dopravou cukrovky z jedné obce do druhé (bud 60 hal. za kilometr a q čisté váhy cukrovky, je-li dopravována s pole do cukrovaru, nebo 30 hal., děje-li se tak jen nádražní filiálkou, polní, vodní, či úzkokolejnou dráhou) a dopravou na území pouze jediné obce (sazba 60 a 30 hal. na každý q řepy čisté váhy zůstává nezměněna, nerozhoduje však počet kilometrů). Je-li řepař povinen z dopravních důvodů sám odvést řepu (nebo ji dát odvést) z polní filiálky do cukrovaru, nebo na nádražní filiálku, obdrží za každý kilometr a q řepy hrubé váhy dovozně 30 hal.

Kromě tak zvaného řepařského cukru, který náleží řepaři za každých 100 q čisté váhy náleží řepaři za každých 100 q čisté váhy cukru (dostává za něj náhradu v penězích), obdrží t. zv. cukerní premii, která je odstupňována dle výměry orné půdy zemědělského závodu, a to sestupně, takže majitel 3 ha obdrží nejvyšší výměru 15 kg krystalového cukru za každých 100 q čisté váhy dodané do cukrovaru nebo lihovaru, majitel od 3 do 7 ha 14—11 kg, od 7 ha do 20 10 kg a nad 20 ha do 50 již jen 8 kg. Ten, kdo má celkovou výměru orné půdy nad 50 ha, má pak nárok jen na 6 kg cukerní premie. Je to opatření, na 6 kg cukerní premie. Je to opatření, které opět v praxi názorně ukazuje, jak se vychází vstřícní práci středního a drobného rolníka.

Z této výměry cukerní premie obdrží pěstitel počínaje 31. květnem zálohově 6,5 kg cukru na každý ha plochy oseté řepou, a to za vyjednocení 1 ha řepy 4 kg cukru a za druhou okopávku ve stejné výměře 2,5 kg cukru. Toto množství přinechá řepař bez započtení do spořitelenské dávky osobám, které provedou jarní řepní prá-

ce a stejně tak je povinen učinit se zbytkem premie po sklizni. Takto odebraný cukr však nesmí řepař a rovněž osoby při řepných pracích zaměstnané a cukrem podělené ani prodat, ani darovat či směniti. — Kromě toho je řepař ještě oprávněn zakoupit od cukrovaru za každých 100 q čisté váhy dodané řepy 5 kg krystalového cukru za stanovenou základní cenu, z toho 3 kg pro osoby činné při řepných sklizňových pracích. Tento cukr, jakož i cukerní premii, musí řepař odebrat nejpozději do 31. června 1950, jinak ztrácí nárok na odběr.

Dále náleží řepaři za dodanou řepu čisté váhy 60% řízků (48% — je-li obsah sušiny 10%, nebo jen 40% při sušině 12%) se zaručeným obsahem sušiny 8%; při dodávkách do lihovarů se poskytuje jen 48% řízků s obsahem sušiny 8% a zbytek do 60% se nahradí v penězích. Dodávka řízků se rozumí zpravidla loko cukrovar nebo železnice, podle toho, kam pěstitel řepu dodal. Řízky na řepu dodanou na polní filiálku obdrží řepař podle toho, kam byla řepa z této váhy dále dopravena, buď v továrně, nebo na nakládací stanici řepy. Řízky obdrží řepaři zdarma, ale jsou povinni je odebrat během kampaně dle dispozic cukrovaru, po dohodě se zástupcem příslušného JSCZ. Neučiní-li tak, mají nárok jen na náhradu v penězích. Sušené řízky dodá cukrovar v poměru na 100 kg čerstvých řízků s obsahem sušiny 8% - 6 kg sušených, nebo 6,5% kg řízků melasových. Řepař je oprávněn požadovat alespoň 25% čerstvých řízků. — Z dalších produktů řepy obdrží pěstitelé 0,5% melasy, jsou však povinni tento odběr hlásit při odevzdání řepního listku a uskutečnit jej do 31. května 1950. Neučiní-li tak, zaplatí jim cukrovar melasu za úředně stanovenou cenu. Řepaři mají konečně ještě dle zmíněné vyhlášky nárok na 6% saturačních kalů, které musí odebrat do 15. června 1950, jinak za ně obdrží jen peněžitou náhradu.

A nyní ještě — jaké jsou dodací podmínky. Řepař je povinen dodat řepu zdravou a řádně očistěnou a okleštěnou od doby začátku kampaně až do osmého dne po jejím skončení. Na každý q krubé váhy dodané řepy poskytne řepař 5% srážky. Bylo-li při zkoušce shledáno, že řepa obsahuje více než 5% nečistot, je cukrovar oprávněn učinit další srážku. Cukrovar neproti tomu je povinen se postarat o přiměřeně postavenou mostní váhu, o snadný příjezd a odjezd povozů a o rychlé skládání řepy dělnictvem cukrovaru. Za nakládání řepy do vagonů zaplatí dělníkům cukrovar. Nakládání řepu průvodce povozu sám, přísluší mu náměna stanovená pro

Povinné odvádění zbytků samovazačové příze ze žní 1949

-fb- Podle výhlásky ministerstva vnitřního obchodu z 10. t. m., uveřejněné v Úř. listě č. 97 ze 17. června t. r., jsou zemědělci v českých zemích povinni odevzdat do 30. listopadu 1949 národnímu podniku Sběrné suroviny zbytky samovazačové příze (motouzu), rozříděné na zbytky sisalové a konopné a zbavené nečistot a příměsí. Na Slovensku jsou zemědělci vázání stejnou povinností národnímu podniku Sber. — Odevzdané množství musí dosahovat u zbytků sisalových nejméně 75%, u zbytků konopných 50% váhy samovazačové příze, dodané zemědělci na žně v roce 1949. Zemědělci, kteří by nespĺnili tuto povinnost, budou — a na to zvlášť upozorňujeme — vyřazeni z přídělu samovazačové příze pro rok 1950.

Nejvyšší ceny zbytků samovazačové příze budou stanoveny zvlášť příslušnými předpisy.

Několik informací o umělém osemeňování skotu

Novodobý způsob osemeňování krav a jalovic je u nás zaváděn teprve od roku 1947, ačkoli v jiných státech je již prováděn řadu let. V širším měřítku bylo umělé osemeňování zavedeno po prvé v Sovětském svazu, kde je také dnes nejvíce rozšířeno v chovatelské praxi. Hlavním účelem umělého osemeňování je široké využití kvalitních plemenných býků a tím získání velkého počtu potomstva s předpoklady nadprům. užitkovosti.

V současné době je u nás v provozu 19 inseminačních stanic, z toho 18 v českých krajích a 1 stanice na Slovensku. Jsou to stanice v Osíku u Litomyšle — první inseminační stanice skotu u nás vůbec —, v Kamenici n. Lipou, v Semechnicích okr. Opoho, v Polici n. Met., v Jeřicích okr. Hořice, v Poděbradech, v Rokytnici v Orlických horách, v Nechanicích, v Liběchově u Mělnka, v Havlíčkově Brodě, v Buštěhradu, v Chlumci n. Cidl., ve Vrbičanech, Jindřichově Hradci, Bruntálu, v Ječce u Hodonína, v Neraďu, ve Vlčicích na Trutnovsku a na Slovensku ve Víglašci.

Většina těchto stanic je již v plném provozu a velmi dobře slouží našim rolníkům jako účinný zvelebovací prostředek pro dosažení vyšší užitkovosti a zdraví skotu. V letošním roce bude v provozu nejméně 25 stanic, z kteréhožto počtu má být 5 stanic na Slovensku. V rámci 5LP jich bude zřízeno 80, z toho na Slovensku 20 a počet osemeňovaných krav dosáhne čísla 215.000 kusů. Velký zájem našich rolníků dosvědčuje, že tato zvelebovací metoda je dobrým a účinným prostředkem při splňování výrobního plánu. TMZ

dělníky cukrovaru. Jestliže při této práci pouze vypomáhal, obdrží odměnu poloviční. Při skládání řepy na normální složitost přísluší průvodci povozu, skládal-li řepu sám, 50 hal. za 1 q řepy čisté váhy, vypomáhal-li 25 hal.

Řepa se bude přejímat od 31. října nepřetržitě od 16 do 18 hod. a od 1. listopadu od 7 do 17 hodin, pokud je denní světlo, a to i v neděli a ve svátek.

V závěru zmíněné vyhlášky se ještě stanoví, že pro dodávku řepy jinam než do cukrovaru, t. j. sušárně, lihovaru, platí předchozí ustanovení beze změny. Pokud bude řepa dodána do lihovaru mimo řepní oblast cukrovaru, bude cena za ni stanovena zvlášť.

Václav Simek:

Jak bude dál?

V předposledním čísle Věrné stráže čtli jste odstavec, že tato má vycházeti jen do Nového roku. A pak?...

Volýňští! Dovedete si představit, zač budete stát bez svého tisku? Vždyť vlastně jen a zase jen „Věrná stráž“, ten náš malý časopis to byl, který nás informoval o věcech nám nejvíce blízkých, který vám přinesl články, jež byste jinde marně hledali. Myslím, že tam jste našli informace a poučení, pro které možná že byste jezdili třeba až do Prahy! Nač nám bude platný Svaz Čechů z Volyně, když nebude mít svůj zájmový tisk? Musíte si uvědomit fakt, že nejsou doposud ještě vyřešeny všechny reemigrační otázky, o kterých nás informovala zase jen Věrná stráž! Mně osobně je to jedno, nemám co bych měl vyúčtovávali nebo abych čekal na nějaké mezistátní vyúčtování, neměl jsem nic a řeknu vám, že jest to velmi smutný zjev, že došlo k něčemu podobnému! Nemáme těch 150 Kčs na zaplacení předplatného? Snad, když se ohlédneme za sebe a spočítáme si, co jsme propili v hospodě, aneb nechali v trafice, že z toho by se i na to předplatné ušetřilo. Jaká to hanba pro nás, že se sami podceňujeme! Vzpomeňte si jen, jak jste bojovali v cizině o „Hlas Volyně“ aneb „Krajanské listy“! Pochopí někdo tu snahu dnes, když máme plně předpoklady a plnou vůli vydávat si svůj časopis, když se strany našich úřadů žádné překážky (naopak, ještě podpora) nejsou činěny, pochopí a uvěří to, jak jste rozšiřovali náš ilegální časopis „Hlasatel“?

Snad jsou „dobrodinci“, kteří hájí špatnými slovy po redakci. A zde zase volám k Vám, Volýňáci! Dovedete si představit, co na sebe zodpovědnosti a práce vzala? Řekněte mně otevřeně, kdo z Vás něco podobného zde ve vlasti pro volýňské bratrstvo udělal? Kdo? A zde zase hanba nám, že takto odplácíme těm, kteří obětivali svou existenci, svůj um a sílu ducha zase jen pro dobro Volýňáků, jen proto, aby byli uznáváni za něco!! Krajane, vyjádřete se o této věci! To jest důležitý problém pro vás!

Copak to nejde udělat, aby, když ne jednou týdně, tedy aspoň čtrnáctidenně, nám zase náš časopis vycházel? Jen aby byl!

To jest špatný krok, který nevede k cíli! A dále. Na zrušení našeho časopisu musí býti svolána valná hromada SCzV, která musí rozhodovati o jeho existenci!

Vy, předáci v okresních odbočkách, vy, krajané v městech a dědinách naší republiky, nesmíte k tomu dopustit!

Krajané! Vy, kteří máte školy a vzdělání, kteří máte vliv, vzchopte se! Rozhovořte se o tom!

Volýňáků!

Tys v cizí zemi chránil jazyk svůj,
by dítě tvé se Čechem zvatí smělo.
Tedy s národem svým věrně stůj,
jak jedna krev a jedno tělo!
Ty činy dokaž zas, že něco znáš,
žes věrným vlasti synem
a nedopusť, by zašla „Věrná stráž“ —
ať neřeknou, že hynem!!!

Dolní Libina 10. června 1949.

Naše národní tance

Naše národní tance české a slovenské jsou čím dále tím více zallačovány všemi možnými cizími nánosy. U nás na Volyni jsme toužili po svém národní tanci, sem tam se objevil taneček, který ještě naši dědové si zapamatovali. Když jsme přijeli sem, zdálo se nám, že zde národní tanec úplně zemřel. To bylo jen zdání v pohraničí, kde se usídlily různorodé složky obyvatelstva a proto nikdy se takový taneček neobjevil a byl to problém velmi těžký. Snažil jsem se sice o vzbuzení zájmu o národní tanec a podařilo se mi to, kde bylo alespoň malé pochopení. Ovšem sám na to nestačím, v prvé řadě je to povinností všech baletních škol, učitelů tance, hudebních škol, aby tento tanec učili. Vidíme však opak. Co se učí v našich tak zvaných rytmických školách? Snad ani ten učitel někdy sám neví, co učí. Zato se mládež žene po všech „moderních“, které nemají žádný vztah k našemu národnímu charakteru. Jde o oživení naší národní a kulturní tradice, která zivelně tryskala z prostých venkovských lidí, ať to byla mládež nebo ještě pamětníci starších dob. Zde nepomůže žádný státní soubor tance, zde se musí jít mezi lid a dát mu možnost se takové naučit a pak je již určitě svou vlastní tvorbou budou také udržovat a rozvíjet. Na Slovensku se dodnes tančí: „Hajduchy“, „Medvedku“, „Zbojnický“, „V pondělík doma nebudem“, „Cipovička“, „Šalkoviec“

a jiné. Na Moravském Slovácku se zachovaly dodnes velmi rázovitě „Pod šable“, „Sedlácká“, „Starosvětská“, „Je trefa - není trefa“, „Hojačky“, „Verbuňk“, „Vrtěná“, „Sátečková“, „Holubek“ a mnoho jiných. Na Hané na Moravě se dodnes také tančí: „Po hanácké sobě dupnem“, „Hanačka“, „Silnice“, „Křižák“, „Holan“, „Slepá bába“, „Spacírka“, „Rédovačka“ a mnoho jiných. Slezsko má ještě velmi hezký tanec „Trojak“, „Požehnaný“, „Cupek“ a jiné tance velmi se podobající na krok polskému oberku. A co Čechy? Ano, i zde se najdou. Tak na Blatecku se tančí: „Kovářka“, „Couračka“, „Bramborová kaše“, „Boty“, „Sekyra-molyka“, „Spacírka“, „Britva“, „Kucmoch“, „Repa“ a jiné. V jižních Čechách se tančí dodnes: „Linecká“, „Sedlácká“, „Sevcovská“, „Klenutá“ a j. A na Chodsku (pozor Meclov), mají také krásné a původní národní tance: „Kolo“, „Sýkorku“, „Myslivickou“, „Spacírku“, „Manžestr“, „Solýsku“, „Kolečko“ a jiné. Zde se naši mohou obrátit na našeho krajana Huttu v Domažlicích. To jsou přímo naše poklady v tancích, jen se snažil je najít a naučit. Je také kniha, která vám pak pomůže: České tance, napsal a sebral Josef Vycpálek. Jedná se o 145 českých lidových tanců. Jsou popsány kroky a mají také nolový materiál. Aneb kniha nejnovějšího vydání: „Tančíme dokola“ od Sajdla. Nezapomínejte a příležitostně se takové tance učte. VI. Libovický.

Veřejné vystoupení MHU

Městský hudební ústav v Žatci se představil veřejnosti dne 18. VI. v Městském divadle, kde ukázal výsledek celoroční práce. Vystupovalo žactvo všech ročníků na hudební nástroje: klavír, housle, harmoniku a oddělení baletu a rytmiky. Úroveň byla nad očekávání vysoká a tak mohou být učitelé spokojeni. Škoda, že MHU nemá vhodnou budovu, která by odpovídala těmto výsledkům a reprezentovala tento ústav a zároveň i město. Byli jsme velmi potěšeni, že značné procento žáků bylo již z řad Volýňských. Tak jsme mohli pozorovat postup ve studiu J. Mencla (vítěze 2. olympiady 1949), E. Chocholouše, S. Vlka, M. Jarolímkové, J. Pospíšilové, J. Čížkové, J. Vlka, M. Židlického, V. Čížkové, J. Végnera a ovšem dvojnásobného vítěze olympiady J. Pemarnové. Prekvapil kde koho také Václav Židlický, který vystoupil jako houslista a obstál velmi slušně. V baletním a rytmickém oddělení byla jen jediná žačka z řad Volýňských N. Milerová, i když toto oddělení vede náš krajan Vladimír Libovický. Za jediný rok udělalo žactvo v tomto oddělení velký pokrok, když vezmeme v úvahu, že se vyučuje soustavou Akademic-

kého tance. Všechna čísla měla úspěch. Učitelé J. Sauerstein, J. Chudobová, F. Eck, V. Koříška, A. Vanis, J. Kodym, M. Hejda a V. Libovický mohou být se svou prací plně spokojeni. -cký.

Vystoupení kult. skup. „Žatec“ v Počeradech

Každou neděli vystupuje tato populární skupina s pásmem slovenských národních písní a tanců v obcích, kde jsou zaměstnáni polští zeměděl. dělníci. Tak také Počerady měly své slovenské odpoledne. Sál kult. domu byl přeplněn obecenstvem i z okolních vesnic. Vystoupení, jako všude, mělo velký úspěch. I když není vhodného jeviště, přece na nerovném podiu se všichni snažili podat ten nejlepší výkon. Tato skupinka je tak sehraná, že i když se nedostavili neukázněný členové, mohla provést program v plném rozsahu. Na dojmu, který skupina zanechala, jsme viděli, jak nutně náš venkov takovéto kult. brigády potřebuje. Za předvedené pásmo poděkoval předseda MAV J. Hrnčák. K.

А. С. ПУШКИН - гордость славян

Prof. Zachariáš VOMÁČKA:

Когда весь культурный мир в этом месяце вспоминает 150-тую годовщину рождения величайшего русского поэта Александра Сергеевича Пушкина, поневоле душа каждого славянина гордо поднимается и как будто ритм жизни становится быстрее и глаза глядят смело и отважно вперед. Действительно, 150 лет тому назад в небольшом флигеле на немецкой улице (ныне Баумана) в Москве родился в дворянской семье Сергея Львовича Пушкина сын Александр - будущий гений: борец за свободу, вдохновитель угнетенных, основоположник нового русского стихотворства, певец и защитник влюбленных, писатель, поэт... И это все олицетворялось в одной личности гордой, стойкой, непреклонной, умной, прямой и овладевающей железной волей. Сегодня эта личность знакома и известна не только русским, не только славянам, но каждому развитому человеку.

(Продолжение следует)

М. Ю. ЛЕРМОНТОВ

На смерть Пушкина

Погиб поэт, невольник чести,
Пал, оклеветанный молвой,
С свинцом в груди и с жаждой
мести,

Поникнув гордой головой.
Не вынесла душа поэта
Позора мелочных обид;
Возстал он против мнений света
Один, как прежде — и убит!
Убит!... к чему теперь рыдания,
Похвал и слез ненужный хор,
И жалкий лепет оправданья —
Судьбы свершился приговор!
Не вы ль сперва так долго гнали
Его свободный, чудный дар
И, для потехи, возбуждали
Чуть затаившийся пожар...
Что ж? Веселитесь!... Он мучений
Последних перенести не мог.
Угас, как светоч, дивный гений,
Увял торжественный венок!...
Его убийца хладнокровно
Навел удар — спасенья нет:
Пустое сердце бьется ровно,
В руке не дрогнет пистолет.
И что за диво?... Издалека,
Подобно сотне беглецов,
На ловлю счастья и чинов
Заброшен к нам по воле рока,
Смеется, он дерзко презирал
Земли чужой язык и нравы:
Не мог щадить он нашей славы,
Не мог понять в сей миг кровавый,
На что он руку подымал!

И он погиб и взят мог ли,
Как тот певец неведомый, но милый,
Добыча ревности немой,
Воспетый им с такою чудной силой.
Сраженный, как и он, безжалостной
рукой.

Зачем от мирных нег и дружбы
простодушной
Вступил он в этот свет, завистли-
вый и душный

Для сердца вольного и пламенных
страстей?

Зачем он руку дал клеветникам
безбожным,
Зачем поверил он словам и ласкам
ложным —

Он, с юных лет постигнувший
людей!

И, прежний сняв венок, они венец
терновый,

Увитый лаврами, надели на него;
Но иглы тайныя сурово
Явили славное чело...

Отравлены его последние мгновенья
Коварным шопотом безчувствен-
ных невежд,

И умер он с глубокой жаждой
мщенья,

С досадой тайною обманутых надежд
Замолкли звуки дивных песен,
Не раздаваться им опять,

Приют певца угрюм и тесен
И на устах его печать!

* * *

А вы, надменные потомки
Известной подлостью прославлен-
ных отцов,

Пятаю рабскою поправшие обломки
Игрою счастья обиженных родов!
Вы, жадною толпой стоящие у

трона,
Свободы, Гения и Славы палачи!

Таитесь вы под сению закона,
Пред вами суд и правда, всё молчи!

Но есть, есть божий суд, наперсни-
ки разврата!

Есть грозный судия — он ждёт;
Он не доступен звону злата,

И мысли, и дела он знает наперёд.
Тогда напрасно вы прибегнете к

злословью:
Оно вам не поможет вновь,
И вы не смаете всей вашей чёрной

кровью
Поэта праведную кровь!

ДЖАМБУЛ

Песня о Пушкине

Горишь ты алмазом, цветёшь, как рубин,
Поэзии русской могучий акын!¹⁾
Жемчужины песен ты миру создал,
Из чёрного века твой гений сверкал.
Трусливая свора придворных царя
Гнала тебя в горы, презреньем даря.
Не в битве великой и не от меча, —
Погиб ты от грязной руки палача.
Но что тебе смерть, если песня жива?
Сияют твои золотые слова.
Сто лет пронеслось, как тебя погребли,
Ты стал всенародным акином земли.
Читают тебя с упоеньем в глазах
Башкир и туркмен, белорус и казах.
Из песен твоих не забыть ни одной.
Ты, Пушкин, народному сердцу родной!
Ты в век наш врывается музыкой слов,
Сияньем зари, ароматом цветов.
Живём мы всё лучше и всё веселей,
Греми же, бессмертный, как жизнь,
соловей!

¹⁾ Акын (казахское слово) — народный певец.

А. С. ПУШКИН

ЗИМНИЙ ВЕЧЕР

Буря мглою небо кроет,
Вихри снежные крутя:
То, как зверь, она завоет;
То заплачет, как дитя;
То по кровле обветшалай
Вдруг соломой зашумит;
То, как путник запоздалый,
К нам в окошко застучит.

Наша ветхая лачужка
И печальна и темна.
Что же ты, моя старушка,
Приумолкла у окна?
Или бури завываньем
Ты, мой друг, утомлена,
Или дремлешь под жужжаньем
Своего веретена?

Выпьем добрая подружка
Бедной юности моей,
Выпьем с горя: где же кружка?
Сердцу будет веселей.
Спой мне песню, как синица
Тихо за морем жила;
Спой мне песню, как девица
За водой поутру шла.

Буря мглою небо кроет,
Вихри снежные крутя;
То, как зверь, она завоет;
То заплачет, как дитя.
Выпьем, добрая подружка
Бедной юности моей,
Выпьем с горя: где же кружка?
Сердцу будет веселей.

Mezi hrdiny, kteří padli za svobodu naší milované vlasti, obětoval svůj život v bojích u Dukly náš drahý bratr a strýček Emil Jeníček z Novokrajeva. Tichou vzpomínku věnují: bratři, sestry a jejich rodiny.

S nesmírnou bolestí v srdcích vzpomínáme toho osudného dne, kdy se navždy s námi rozloučil ve věku 19 let náš drahý syn a bratr Václav Jeníček z Hlinska na Volyni. Obětoval svůj mladý život za svobodu své vlasti, kterou nepoznán a pro níž zahynul v bojích u Dukly. Kdož jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku s námi. — Rodiče, sestra a bratr.

Odešel dobrý kamarád

Dne 28. května t. r. ukončil svůj plodný život příslušník čs. zahr. armády gen. Svobody František Bjelek z Ostrova na Volyni, okres Sienkiewiczovka.

V době válečného běsnění vstoupil do řad těch, kteří se zbrani v ruce bránili lidská práva a dobývali své vlasti svobodu. Po válce, jež zanechala své hrozné stopy na jeho zdraví, vzal si malé hospodářství v Damnicích, okr. Mor. Krumlov, kde s manželkou hospodařil až do své smrti.

Pohřeb zesnulého se konal 30. 5. t. r. za hojné účasti přátel, kamarádů z fronty, místního sboru hasičů a j. Obřad vykonal pravoslavný farář z Kounic.

Pohřbu se zúčastnili všichni občané z obce a z okolí. Ztratili jsme v něm nejenom dobrého kamaráda, ale i rádného spoluobčana.

Budiž ti země lehká!

Feodor Vedral.

Jenda Hladík z C. Budějovice, nar. 13. 8. 1920, padl v boji za svobodu své vlasti dne 28. 11. 1944. Pohřben byl u kostelíčka ve vsi Vislava na Slovensku, nyní převezen do společného hrobu. Prosím všechny, kdo jste jej znali, vzpomněte se mnou. — Manželka Libuše Hladíková.

Kamarádi z Volyně, kteří jste vykonali tu poslední slubu a uložili jej k věčnému odpočinku, mnohokrát vám děkuji. Také jménem jeho matky, která je již nyní na věčnosti.

Dne 9. 8. 1941 odešla od nás naše milovaná dcera a sestra Stázička Křížová ze Zálesí na Volyni. Zemřela v nekrásnějším věku 16 let. S bolestí a s žalem na tebe vzpomínáme a daleko na tvůj hrob zalétá naše vzpomínka. Budiž ti země lehká! Kdo jste znali její upřímnost a dobré srdce, vzpomněte s námi.

Rodiče a bratr.

Jaroslav Kříž, příslušník čs. zahr. armády, automatčík, nar. 18. 7. 1926 v Zálesí na Volyni, zemřel dne 15. 9. 1944 po těžkém zranění v bojích u Dukly. Drahý synu! S láskou a s žalem v srdcích na tebe vzpomínáme ve vlasti, za jejíž osvobození jsi obětoval svůj mladý život. Spj sladce a budiž ti země, tam v dále, lehká!

Rodiče a bratr.